

VILLE VIKING

kitti laivakissa

VILLE VIKING

kiltti laivakissa

Teksti: Maarit Wall
Kuvitus: Artitect Henrik Nilson
Layout ja tuotanto: Viking Line Mariehamn
Painatus: Mariehamns Tryckeri 2010

Kuinka metsäkissa Vile oikein löysi meren ja punaiset laivat? Vile itse tapaa sanoa, että hänen kuononsa johdattaa aina parhaiden lihapullien, lohiherkkujen ja jäätelöannosten luo. Eräänä kesäkuun aurinkoisena päivänä ajatus seikkailuista, uusista ystävistä ja massusta täynnä makupaloja sai tassut aivan hypähtelemään ilosta! Pikkulinnut olivat liverrelleet maailmasta metsän tuolla puolen,

maailmasta, jota kutsutaan mereksi.

Meri oli sininen, meri oli suuri ja meri oli yhtä huimaa seikkailua! Siellä saattoi keinahdella ympäriinsä jollain, jota kutsutaan laivaksi. Villen uteliaisuus oli herännyt. Hän tassutteli hykerrellen ystävänsä Nallen luokse kertomaan suuret uutiset; he jättäisivät metsän taakseen, ja hänestä tulisi laivakissa.

Nalle ei ollut täysin varma, mitä laivakissana olo tarkoitti, mutta se kuulosti hänen mielestään hienolta.

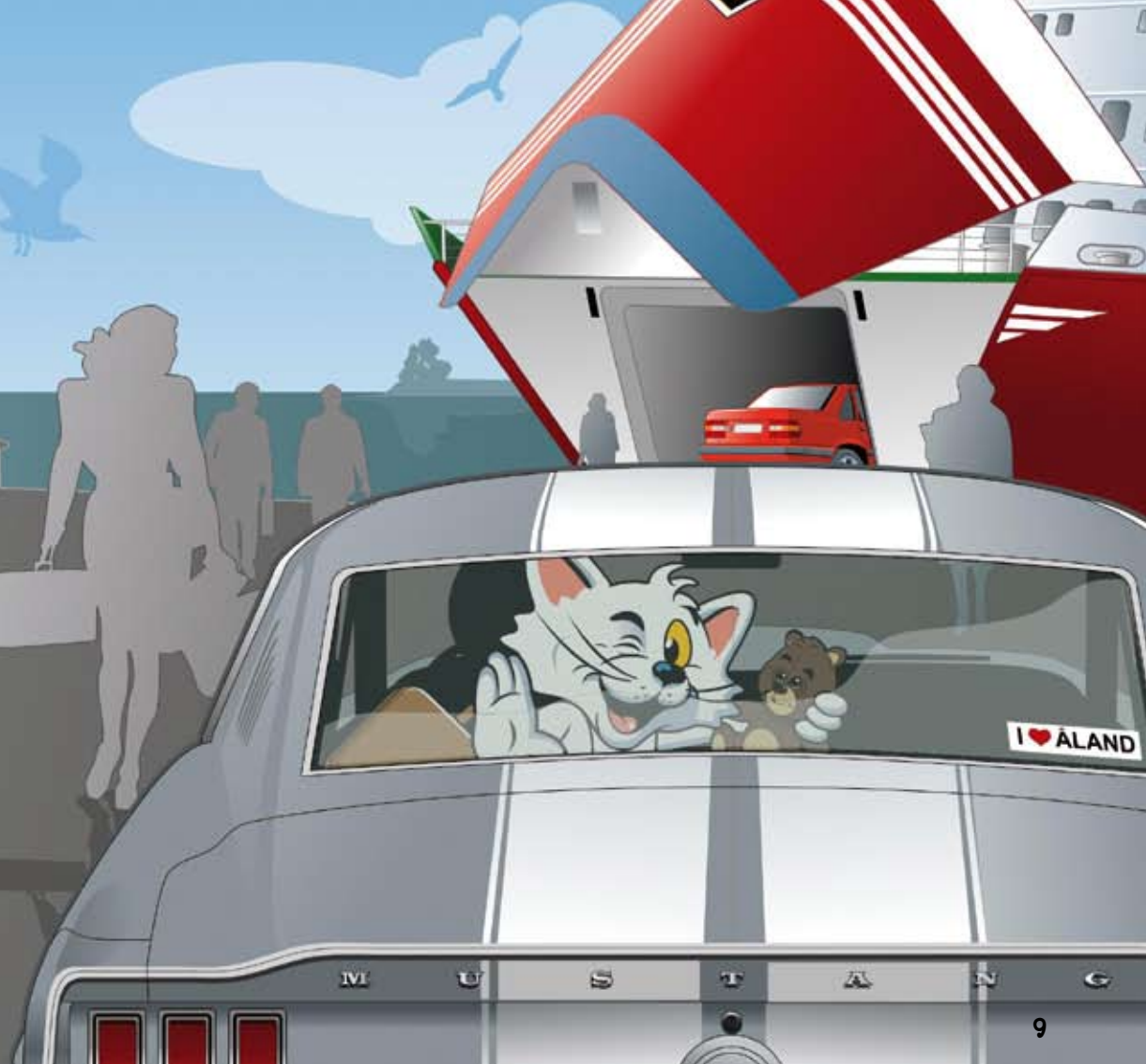
Sanottu ja tehty! Ville lähti matkaan Nalle kainalossaan,
mukanaan kaksi pientä, täpötäyttä matkalaukkua,
pää tulvillaan iloisia ajatuksia tulevasta seikkailusta.

Lihapullien tuoksu kutkutteli
jo viiksekarvoja!

”Kuinka pääsemme laivaan?” Nalle kummasteli, kun he katselivat ihmeissään lukuisia ihmisiä ja autoja, jotka olivat kokoontuneet odottamaan suuren, punaisen laivan luokse. Ville ajatteli niin kovasti, että raksutus kuului ja sai loistoidean! Pian erään auton takaikkunasta vilkutti kaksi kaverusta. Kuljettaja ei ollut huomannut mitään, kun Ville ja Nalle livahtivat salaa kyytiin.

Suuri seikkailu saattoi alkaa!

”Onko kaikki tämä ruoka tosiaan meitä varten?” Nalle ihmetteli. Hänen silmänsä eivät koskaan olleet yhtä suuret, hänen mahansa ei ollut koskaan kurissut niin äänekkäästi, eikä hänen hymynsä ollut koskaan aiemmin yltänyt samalla lailla korvasta korvaan. ”Lihapullat eivät lopu täällä koskaan”, Ville huokasi. ”Haluan syödä täällä aina”, Nalle kuiskasi, eikä Ville olisi voinut olla enempää samaa mieltä.

**Kaksi nauravaa massua
ei voinut olla
väärässä!**

Mukava täti oli selittänyt Villelle ja Nallelle, että ruoan jälkeen voi ottaa pienet nokkaunet paikassa, jota hän sanoi hytiksi. Se on pieni huone, joka sijaitsee laivalla. Tavallisesti Ville nukahtaa heti käperryttyään kerälle, mutta nyt hän oli aivan liian innoissaan nukkuakseen.

ILO kihelmöi kaikkialla!

Ville mietiskeli hetken kuono liimautuneena kiinni hytin ikkunaan. Eniten hän ajatteli Kapteenia. Kapteeni oli hänen ystävänsä. Kapteenin mielestä Vilellä oli hieno hattu, joka sopi tyylikkääälle seikkailija-laivakissalle. Hän oli myös kertonut, että laivalla on jotain, jota kutsutaan karaokeksi. Siellä saa laulaa! Nenälle kaikkein hienoimmat aurinkolasit ja sitten soittamaan täysillä ilmakitaraa.

Villen mielestä Nallen kuorsaus kuulosti siltä, kuin äänessä olisi ollut kokonainen orkesteri.

Nokosten jälkeen Ville halusi lähteä löytöretkelle
tutkimaan laivaa. Hän oli nimittäin huomannut jotain upeaa!
Lapset kutsuivat sitä **PALLOMEREKSI**,
ja se oli tosiaan ihan oikea meri

– paljon, paljon, paljon ihanan **värikkäitä**
palloja, joiden sekaan voi sukeltaa!

Nalle istui vastapäisessä huoneessa, heilutteli jalkojaan, lauleskeli ihan itse keksimäänsä sävelmää ja maalasi. Maalaus esitti Villeä, Nallea, Kapteenia, pikkukissan paksuja poskia ja maailman hienointa auringonlaskua.

**Ei tarvitse olla iso ollakseen
suuri taiteilija.**

Nalle oli napannut pikkuisesta matkalaukustaan pikkuruiset uimahousut ja kertoi kovin ylpeänä olevansa, totta tosiaan, niin **HURJAN ROHKEA**, että aikoi pulahtaa hauskasti poreilevaan pieneen altaaseen. ”Viimeinen vedessä on pelkuri, hihii!” Nalle huusi ja hyppäsi saman tien altaaseen.

”Minä uin mieluiten pallomeressä”,

Ville totesi tyyneästi ja otti esiin keltaisen uimarenkaansa. Kissat eivät hevin kastele turkkiaan.

Nalle istui saunan lämmössä, jossa kosteus kiharsi varvas-
karvatkin. Samaan aikaan Ville hyppäsi leikkihuoneessa
vielä kerran pallojen sekaan. ”Onpa hienoa, että laivalla voi
uida niin monin tavoin”, Ville tuumasi tyytyväisenä.

Saunanraikas ja pöyheä pieni laivanalle kurkisti leikkihuoneeseen

ja mietti, haluaisiko Ville lähteä
mukaan katselemaan laivaa
hieman lisää.

Villen iloinen tuuli oli tarttunut Nalleenkin,
ja yhtäkkiä olo tuntui niin kevyeltä, aivan höyhenenkevyeltä!
Nalle pystyisi tekemään ihan mitä tahansa!
Hän voisi tanssia, leikkiä, pelata karkkibingoa,
syödä lisää lihapullia ja telmiä lasten kanssa.

Niin se on: jos vierellä on hyvä ystävä,
olo on turvallinen ja mieli rohkea!

Kaikkein eniten Ville pitää – tietysti Nallen, lihapullien ja jäätelön lisäksi – lapsista. Hänestä on hurjan mukavaa, kun lapset kutittavat häntä mahasta ja kysyvät, haluaisiko hän lukea heille sadun. Mielellään sadun, jossa on paljon prinssejä ja prinsessoja, noitia ja kummituksia, tultasyökseviä lohikäärmeitä ja rohkeita kissoja, jotka pelastavat maailman. Hän jaksaa leikkiä tuntikausia ja sukeltaa pallomereen vaikka sata ja tuhat ja satatuhatta kertaa.

Äläkä vain kerro kenellekään, mutta Ville on TODELLA kova kutiamaan! Hihhi!

Ilta oli tulossa. Ville seisoi kannella ja katseli auringossa kimaltelevaa merta. Hän oli kiittänyt kohteliaasti mukavaa hyttitättiä pienestä huoneesta laivalla, mutta hän arveli viihtyvänsä parhaiten ulkona, savupiipun vieressä, jossa tuuli kuiskii korvissa.

Hän ja Nalle kävisivät
taloksi tähän savupiipun luo.

Siinä oli hyvä olla!

Ville oli löytänyt uuden kodin, oman paikkansa elämässä.
Hän vain tiesi sen – hän jäisi laivalle, tapaisi joka päivä iloisia lapsia,
istuisi kannella kuono uteliaasti kohti tuulta, haistelisi raikasta meri-
ilmaa ja ajattelisi suuria ajatuksia seikkailusta, jota elämäksi kutsutaan.

**Kun matkustaa, on aina
tarinoita kerrottavana!**

